

„Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

CRISTOS A ÎNVIAT!

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitatea și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XIX Nr. 4 (220) aprilie 2012

Cristos a înviat!

„Evenimentul istoric care poate fi constatat prin semnul mormântului gol și prin realitatea întâlnirilor Apostolilor cu Cristos cel Înviat, Învierea rămâne în aceeași măsură, prin ceea ce transcende și depășește istoria, în centrul misterului credinței” („Catehismul Bisericii Catolice”, Arhiepiscopia Romano-Catolică de București, 1993, p.150).

Cristos înviind din morți, trăiește pentru totdeauna și tot așa ne va învia și pe noi în ziua de pe urmă, cu un trup nesupus putrezirii: „Spre învierea vieții cei care au făcut binele, iar cei care au săvârșit răul, spre învierea judecării” (In. 5,29).

Atitudinea față de Isus Cristos ne delimitează destinul nostru în timp și veșnicie.

În timpul petrecut cu Apostolii, Isus i-a făcut martorii unor lucruri minunate: înmulțirea pâinilor și a peștilor, pescuirea miraculoasă, vindecările, liniștirea furtunii. Treptat, Cristos a condus Apostolii până la misterul pascal. Actele Învățătorului îi angajau, cereau să-L urmeze.

Chemarea ni se adresează și nouă. În cartea sa „Meditație asupra Bisericii”, Cardinalul Henri de Lubac spune: „Fiecare dintre noi, în modestul său loc, <este Biserica>. Prin fiecare dintre noi Biserica trebuie să vestească Evanghelia. Este necesar să facă să strălucească lumina în ochii oricărui om care vine pe lume: asemenea candelabrului, care nu este decât purtător de sfeșnice. În fiecare dintre noi, ea trebuie să-L lase pe Domnul să treacă în fața sa, să nu fie decât un deget care Îl arată, decât o voce care transmite Glasul Său”.

În revista elvețiană „Mouvement Chretien des Retraites” este evocată o istorioară plină de tâlc. Se spune că un împărat dintr-o țară îndepărtată, la bătrânețe, a dorit să-și lase împărăția unuia dintre cei trei fii, dar nu se putea decide pentru că îi iubea pe toți. I-a chemat la el și le-a spus: „Eu voi muri, dar înainte vreau să las împărăția unuia dintre voi. Voi lăsa-o aceluia care va ști și va putea să dovedească cea mai mare inteligență. Iată ce vă cer: trebuie să umpleți complet sala cea mare de lângă templu, într-o zi. Cel mai mare dintre fii a chemat țărani pentru a umple sala cu paie-paiele sunt voluminoase. Dar, la sfârșitul zilei numai jumătate din sală era plină. Al doilea fiu a apelat la tăietorii de lemne. Aceștia au adus lemne și crengi, dar seara, tot numai jumătate din sală era ocupată. Al treilea fiu a cumpărat o lampă cu ulei, a aprins-o și sala toată a fost cuprinsă de lumina ei. Pe acesta din urmă împăratul l-a desenat de urmaș al său”.

Cum vom putea răspândi lumina Învierii lui Isus la cei din preajma noastră? Cum vom putea fi apostolii Învierii lui Isus într-o societate înstrăinată de sacru? Tot Cardinalul Henri de Lubac ne îndeamnă să nu ne descurajăm, pentru că atunci când sunt mai evidente semnele de oboseală, în ciuda dificultăților, „sfinții vor apărea mereu”. Desigur nu suntem dintre ei, dar suntem datori să facem cunoscută dăruirea de sine a lui Isus pe cruce, să vestim Învierea Lui. Cu Isus Cristos, „începe viitorul autentic al omului, ceea ce mai trebuie făcut, ceea ce el poate și trebuie să fie”, ne spune Papa Benedict al XVI-lea. Cu Isus Cristos putem atinge plenitudinea umanității, perspectiva eternității, mergând pe urma și în lumina Lui, „a cărui Cruce ne conduce către bucurie”.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

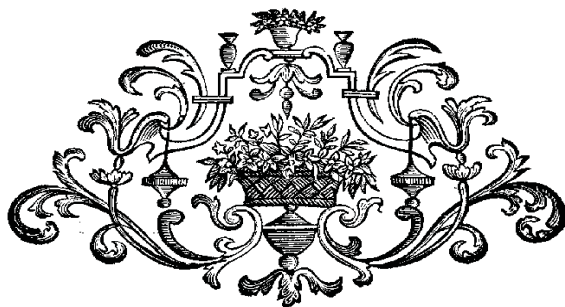
Despre rugăciune

E bine să ne unim faptele noastre cu cele ale lui Isus Cristos, pentru ca să ștergem prin meritele Sale greșelile noastre și nedesăvârșirea noastră. Așa putem oferi Părintelui Ceresc rugăciunile noastre pentru a fi unite cu rugăciunile lui Isus Cristos de pe pământ; posturile noastre pentru a se adăuga posturilor Lui, și suferințele noastre pentru a fi adăugate suferințelor Lui; rugându-L să binevoiască a întregi nerăbdarea noastră prin răbdarea lui Isus Cristos, trufia noastră cu smerenia Lui și răutatea noastră prin nevinovăția Lui.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
Nu putem oare ajunge la Dumnezeu prin simțurile noastre?.....	4	Învierea lui Isus.....	13
Scrisoare Pastorală.....	5	Sfânta Ecaterina de Siena.....	15
Învierea lui Cristos.....	8	Papa Ioan Paul II.....	18
Învierea Domnului.....	9	PSS Virgil Bercea vicepreședinte al COMECE.....	20

Nu putem oare ajunge la Dumnezeu prin simțurile noastre?

Învățătorul a înviat în noaptea dintre sâmbătă și duminică. A înviat, mormântul era gol! Au venit femeile: „Am văzut pe Domnul !”

Femeile nu văd, ele visează. Închipuiți-vă pescarii aceia , căroră le trebuiau realități palpabile, să le poată simți și pipăi. Niciodată Sf. Pavel n-a dat vreun argument referitor la femei. „L-au văzut bărbații!” Dar știm că Isus Cristos a făcut din acele femei apostolii Învierii Sale. Si la urma urmei, tot ele au dus vestea Învierii, acestor Apostoli. Ba, mai mult, s-a găsit unul care a spus: „Nu se poate să învie, îmi trebuie dovadă”. Ei bine, i s-a dat lui suprema dovadă, să atingă pe Cristos, și a crezut.

Dar minunea aceasta nu rămâne o speculație: au înviat și ucenicii. După 40 de zile, ucenicii s-au dus să propovăduiască pe Cristos. 40 de zile după drama de asasinat prin răstignire în mijlocul unei mulțimi era cunoscut Cristos în inimile și pe buzele tuturor, au știut prea bine cine e.

40 de zile , în fața unei drame atât de sângeroase, a unui profet răstignit. Pentru prima dată în istorie, un profet a fost răstignit. Pare că Isus, că Dumnezeu n-a vrut ca poporul său să poarte pete de sânge pe mâinile lui.

Dar ce se întâmplă? Petru predică și spune fâțiș locuitorilor din Ierusalim: „Ați omorât pe autorul vieții!”

Grozav paradox! Dar Dumnezeu l-a ridicat din morți. In acea zi s-au botezat 4000 de bărbați evrei. Era greu să spună: „Ce ziceți voi? N-a murit

Cristos? Trupul a înviat? Mergeți și vedeți mormântul Lui!”

Acei care nu puteau să accepte spusele Apostolilor, n-aveau decât să aducă trupul Mântuitorului și să spună: „Iată, ce mai spuneți că a înviat din morți ?”

Același lucru au putut să spună au putut să-l afirme și trebuiau să-l spună preoții, dacă Cristos nu era în viață.

Și au mărturisit: „L-am văzut înviat din morți!”

L-am văzut în viață! Cine? Noi! Pescarii, oameni simpli, L-am văzut înviat din morți. L-am pipăit, am trăit cu El, i-am exprimat și i-am declarat iubirea noastră. Am crezut că este fantomă, dar El a spus: „Eu sunt!” Si s-a ridicat spre nori cu acele răni având inima străpunsă, picioarele și rănila de pe trup mărturiseau durere; un om ar fi murit repetat cu acele formidabile răni.

Apostolii au sigilat cu sângele lor această mărturisire: „Trăiește! L-am văzut, a biruit moartea!” Dar nu numai atât. S-au răspândit în lume să ducă vestea aceasta.

Să nu privim pe Isus Cristos ca acel care a fost, ci cunoscându-L bine, așa cum a fost, să știm că El e *Acela care este, El e astăzi și mâine unul și același* ; această mărturisire de prezență a lui Dumnezeu pe care o găsim în chip vădit în viața sfinților.

Să căutăm ca pentru noi Cristos să fie Acel Cineva care se impune vieții, inevitabil și definitiv. **Să-L întâlnim în inima noastră.**

Episcop Ioan SUCIU

LA SĂRBĂTOAREA ÎNVIERII DOMNULUI 2012

Iubiți credincioși,

Învierea Domnului este fundamentul credinței noastre. Acest adevăr de credință îl mărturisim la fiecare Liturghie, atunci când spunem: „cred într-unul Domn Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, [...] care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire S-a coborât din ceruri și S-a întrupat, [...] și S-a răstignit pentru noi, [...] și a pățimit și S-a îngropat. Și a înviat a treia zi după Scripturi [...]” Adevărul despre învierea Domnului Isus din morți este mesajul pe care Biserica l-a propovăduit continuu de doua mii de ani, mesaj care a dat sens și speranță vieții tuturor oamenilor. Credem în înviere și datorită mărturiei mironosițelor, cărora îngerul le spune: „veniți de vedeți locul” (Mt. 28, 6); „a înviat” (Lc. 24, 6). Evenimentul era unul de excepție, iar „femeile ieșind din mormânt au fugit de acolo și nimic n-au spus, căci se temeau” (cfr. Mc. 16, 8). Frica și cutremurul, uimirea și neîncrederea sunt constante ale persoanei umane, iar femeile mironosițe s-au comportat firesc, pentru că „nu pricepuseră Scriptura” (Io. 21 9). Dar „după opt zile,, (Io. 21, 26) și pentru eternitate Domnul cel înviat se reîntoarce în mijlocul apostolilor, în mijlocul nostru și ne spune tuturor: „Pace vouă!” (Io. 21,

26). Credința noastră este pace și înviere, bucurie și speranță, iubire și dăruire.

Dragii mei,

Celebrăm Învierea Domnului, dar, din păcate, „spaima” (Mc. 16, 5) și neîncrederea care le-a cuprins pe femeile mironosițe domnește nu doar la noi în țară, ci în întreaga lume. Tocmai în acest context ne vine în minte întrebarea retorică a lui Natanail: „Din Nazaret poate să fie ceva bun?” (Io. 1, 47). Logica faptelor ne face să mergem mai departe și să ne întrebăm: din România mai poate ieși ceva bun? Biserica Catolică din România mai are ceva de spus? Blajul mai poate oferi ceva? Răspunsul este unul singur, și e destul de simplu: acela pe care ni-l dau tot femeile mironosițe - „veniți de vedeți” (Mt. 28, 6) -, dincolo de mormânt este învierea, viața și speranța noastră.

Recent, Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea a creat un număr de 22 de cardinali – unul singur din România – Preafericitul Părinte Lucian. Iar Papa, urmașul lui Petru, ne spune: priviți spre România, mai sunt valori! Au fost și vor mai fi persoane de caracter, demne și iubitoare de Adevăr, capabile să se jertfească pentru țara și poporul din care fac parte, asemenea

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

Blândului Păstor! Pe de altă parte, tot Papa ne mai spune: Biserica Catolică din România a oferit lumii, în timpul persecuției, o „mulțime... de martiri și de mărturisitori, ..., îmbrăcată în veșminte albe și care sunt înaintea tronului lui Dumnezeu (Cfr. Apoc. 7, 9-13) (1). Această mulțime de nume ilustre de martiri, precum Valeriu Traian Frențiu, Iuliu Hosu, Alexandru Rusu, Ioan Bălan, Ioan Suciu, Vasile Aftenie, Tit Liviu Chinezu, Anton Durcovici, Marton Aron, Bogdanfi Szilard, Scheffler Ianos, Vladimir Ghica, sunt gloria Bisericii.

Așadar, tocmai în zilele noastre, un episcop din Biserica Greco-Catolică din România - Preafericitul Părinte Lucian - este chemat de Papa Benedict să fie, împreună cu Petru, „piatra” pe care se construiește Biserica, ... și să dea mărturie despre Evanghelie până la sacrificiul propriei vieți (Cf. Mt. 16,18) (2). Astfel, Blajul - „Mica Romă” (3), de unde a „răsărit soarele românilor” (4) -, condamnat și el la moarte prin interdicerea Bisericii Greco-Catolice, a reînviat și este din nou în glorie împreună cu Hristos Domnul, care aduce lumina Învierii. Blajul este din nou în atenția Sfântului Părinte, și prin el fiecare credincios în parte este recunoscut, apreciat și prețuit de Papa Benedict al XVI-lea. Sfântul Părinte ne spune fiecăruia: mergeți mai departe pe acest drum care duce spre Hristos, rădăcinile credinței le

găsiți în Cuvântul lui Dumnezeu, în învățătura Părinților Bisericii, în Tradiția bizantină și în Unirea cu Scaunul Apostolic al Romei (5).

Dragii mei,

Isus în Grădina Ghetsemani, „fiind în zbuciumul durerii”, a lăsat să se facă voia Tatălui (Cfr. Lc. 22, 42-44), pentru că el este Fiul și știe că numai la Tatăl este fericirea și viața. Tatăl este „Binele”, „Adevărul” și „Frumosul”. Cu toții suntem chemați să slujim și să purtăm în lume Adevărul, Binele și Frumosul. Acest lucru l-a făcut Biserica Greco-Catolică și Blajul, împreună cu Cardinalii noștri, episcopii și preoții care s-au jertfit în pușcăriile comuniste, și l-ați făcut și dumneavoastră, toți credincioșii care, în ultimii douăzeci de ani, ați încercat să trăiți cu sinceritate credința și să faceți mereu, oricât de greu ar fi, „voia Tatălui”, persistând în bine, adevăr și frumos.

Fiul a hotărât, tot în mod liber, să fie „servul umil” al umanității, pe care și-a asumat-o pentru a noastră mântuire, pentru a ne da posibilitatea de a trăi ca fii ai Domnului în Fiul. Faptul de a trăi ca fii ai aceluiași Părinte ne face frați, iar între frați domnește iubirea. „Iubirea” mă face „serv” al persoanei pe care o iubesc. A sosit ora ca „pentru Înviere să iertăm toate, să ne luminăm cu prăznuirea, să ne îmbrățișăm unii pe alții, să zicem fraților și celor ce

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

ne urăsc pe noi” (6) să alegem cu toții iubirea. Adevărul creștin nu este compatibil cu nici o formă de mărire deșartă, de putere lumească, nu este fanatic, nu este violent și - chiar dacă este oprimat, răstignit și îngropat -, moartea nu-l biruie. Iar noi mărturisim acest lucru: „*Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le*”.

Iubiți credincioși,

Legăturile interumane pe care le construim aici, pe pământ, sunt bazate pe drepturi și îndatoriri, însă în Biserica lui Hristos acestea sunt luminate și de spiritul dăruirii, al carității, al împăcării și comuniunii. Nu există iubire fraternă fără dreptate și adevăr, fără justiție și împăcare, însă toate acestea se completează în lumina crucii, în logica Învierii Domnului: „*că iată a venit, prin Cruce, bucurie la toată lumea*” (7). Această logică a iubirii, a iertării și împăcării o mărturisim atunci când frații sunt împreună și la bucurie, și la încercări. Când respectul și buna înțelegere devin normalitate, când credința devine sensul, speranța și destinul vieții noastre.

Chemării „*veniți și vedeți*” îi urmează porunca misionară: „*aruncați mrejele, ... mergeți în larg*” (Cfr. Io. 21, 6; Lc. 5, 4)! Chemați-i pe toți la unitate, aveți curajul, dragii mei, să priviți minunile pe care Domnul le face în fiecare zi în viața noastră,

în viața Bisericii. Nu uitați de bine, de adevăr și de frumos. Căci S-a uitat Domnul la umilinta, îndelung-răbdarea și suferința servei Sale de pe meleagurile Transilvaniei.

Da, „*veniți și vedeți*”: Biserica Română Unită a reînviat!

„*Veniți și vedeți*”: Biserica este corabia care ne poartă spre mântuire, în și prin Hristos cel înviat!

„*Veniți și vedeți*”: mărturia de credință, sacrificiul, umilinta și înălțarea Bisericii Greco-Catolice!

„*Veniți și vedeți*”: România este „*grădina Maicii Domnului*” (8), spre care se poate privi cu speranță și încredere!

„*Veniți și vedeți*”: Isus nu e mort, nu e în mormânt, căci s-a sculat precum a zis!

Și, acum, duceți-vă degrabă și spuneți lumii întregi bucuria noastră: *Hristos a Înviat!*

Sărbători fericite tuturor!

+Virgil BERCEA

(1) Ioan Paul al II-lea – *Scrisoarea Apostolică la al III-lea centenar de la Unirea Bisericii Greco-Catolice din România cu Biserica Romei*, 7 mai 2000; (2) Benedict al XVI-lea – *Angelus Domini*, Alocuțiune, 19 februarie 2012; (3) Mihai Eminescu – iunie 1866; (4) Ion Heliade Rădulescu – 1848; (5) Ioan Paul al II-lea – *op.cit.*; (6) Utrenia Învierii – Sfânta zi de Paști, Stihirile Paștilor; (7) *Ibid.*; – glasul 8; (8) Ioan Paul al II-lea – *Predica din 13 octombrie 2002.*

Învierea lui Cristos, baza credinței noastre

Neliniștiți de vestea dispariției trupului lui Cristos din mormânt, adusă de Maria Magdalena, care dis-de-dimineață, fiind încă întuneric, a mers la mormânt și a găsit piatra luată de pe el, Simon Petru și Ioan au alergat la mormânt. Ajungând primul, Ioan nu a intrat înăuntru, s-a aplecă doar și a văzut giulgiurile pe jos. Petru a intrat și a văzut și el giulgiurile cu care a fost învăluit trupul lui Isus, pe jos, iar marama, care a fost pe capul Lui, nu cu giulgiurile, ci înfășurată, într-un loc, de-o parte. A intrat și Ioan în mormânt, „**a văzut și a crezut**”.

Mormântul era gol, giulgiurile mototolite; Petru își ciupi barba, perplex. Unde era EL? Erau uluiți...Era limpede: **Isus Cristos a înviat** ! Ioan era cuprins de-o evidență: „**Isus Cristos a înviat!** Nu vedea nimic și totuși înțelegea totul: tot ce Cristos a spus, tot ce a făcut, acum, deodată, avea sens: cuvintele sale, vindecările, Patimile, moartea sa. Ioan vedea totul în lumina Învierii.

Se poate spune că Ioan a avut o iluminare. Această evidență nu era rezultatul unei lungi reflecții, cât inspirația Spiritului Sfânt. Puțin mai târziu, un alt ucenic refuză să creadă fără să vadă. Este Toma! Dar, când Domnul îi apare, face cea mai frumoasă mărturisire de credință: „**Domnul meu și Dumnezeul meu!**” De-acum, ca și Ioan, va lega cu Isus o relație diferită, o relație de credință și nu una simplă de prietenie.

Fiecare dintre Apostoli a primit în felul său prezența lui Cristos. Fiecare și-a deschis ochii credinței ca

să primească realitatea care îi depășea. După dimineața Paștelui, cu Ioan și Toma se știa că Isus a înviat, era acolo așa cum a promis: „**Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor**” (Mt.28,20).

Știința nu spune nimic despre Înviere. Dar noi credem. Penumbra dimineții Învierii ne însoțește uneori aici pe pământ, trăim însă știind că lumina risipește penumbrele și întunericul cauzate de păcat. E adevărat, uneori ne rătăcim, pentru că noi suntem cei care nu vedem, nu Dumnezeu e cel care nu se lasă găsit. Pentru „**a vedea**”, este prezentă, este mereu cu noi, Biserica. Ea ne vestește și instaurează Împărăția lui Dumnezeu inaugurată de Isus Cristos și , aici pe pământ, este germele și începutul Împărăției. Prin ea primim Sfintele Sacramente, dintre care Euharistia, „**unica pâine, care este medicament al nemuririi, antidot pentru a nu muri, ci pentru a trăi în Isus Cristos pentru totdeauna** (Sf. Ignațiu din Antiohia).

Credința este un dar al lui Dumnezeu, dar în același timp un act liber și personal al omului care răspunde harului, îl primește sau îl refuză. Dacă Ioan nu ar fi primit acest har, nu ar fi văzut nimic și nu ar fi crezut! Iar dacă Toma nu și-ar fi deschis inima, nu ar fi fost capabil să pronunțe cea mai minunată mărturisire de credință, în cele cinci cuvinte „**Domnul meu și Dumnezeul meu!**”

Nici noi creștinii nu am văzut, nici giulgiurile , nici rănile, dar credem în Cristos și în Învierea Sa.

(După „Famille chretienne”)

Învierea Domnului

Ca început al acestei reflecții despre Învierea Domnului aș vrea să iau ca punct de pornire un mic gest pe care fiecare dintre noi trebuie să-l facem aproape mereu, imediat după începutul astronomic al primăverii: gestul de a muta acele ceasornicului cu o oră înainte pentru a rupe întunericului, nopții întunecate, o oră în plus de lumină. Misterul Paștelui pe care îl celebrăm este dacă vreți conținut în acest gest! Credința noastră ne invită să mutăm viața noastră înainte, să rupem existența noastră din întuneric pentru a o pune în lumina și în mâinile lui Dumnezeu, așa cum a făcut Cristos.

Nu asta ne spune oare Sf. Pavel în scrisoare către Coloseni? „Așadar, dacă ați înviat împreună cu Cristos, căutați cele de sus. Cugetați la cele de sus, căci viața voastră este ascunsă

împreună cu Cristos în Dumnezeu” (3,1.3). Pavel pentru a ne descrie rodul Învierii, ceea ce aceasta a realizat în viața fiecăruia dintre noi, folosește această imagine foarte frumoasă: viața noastră este ascunsă împreună cu Cristos în D u m n e z e u , ascunsă așa cum se ascunde o comoară, un obiect foarte valoros.

P a ș t i l e pe care noi le celebrăm vrea să ne facă pe fiecare să simțim realmente acest adevăr: cât este de prețios fiecare dintre noi în ochii lui Dumnezeu. Oricine ai fi tu, în orice situație te-ai afla, încă o dată Învierea lui Cristos vrea să-ți spună că Dumnezeu te iubește și te iubește

cu o iubire atât de concretă, atât de tangibilă, că nu a ezitat să trimită pe Fiul său, pe unicul său Fiu din iubire pentru tine. Experiența acestei iubiri

(continuare în pag. 12)

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie, Blaj

“C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Jacques Chevalier et moi-même nous sommes retraites, mais nos compagnons de voyage sont encore dans la vie active, ils peuvent s'adsenter au maximum une semaine au cours de laquelle il faut avoir le plus de contacts possible. D'ou lever a 6h du matin au plus tard pour messe de 7h (les Roumains sont matinaux) ou pour une étape de quelques centaines de kilomètres a franchir avant midi, et le soir nous veillons souvent au delà de minuit. A ce rythme, pas étonnant que nos amis nous proposent une sieste, pratique très répandue la-bas, mais que nous pouvons rarement accepter.

Avec quelques petites variantes, le circuit reste le même:

Les 5 évêchés-Oradea, Baia Mare, Cluj, Blaj et Lugoj-et 4 séminaires gréco-catholiques (qu'on appelle en Roumanie, „Instituts théologiques”) **et leurs responsables**, avec qui nous passons le plus clair du temps. Nous y rencontrons aussi les séminaristes venus en stage d'été.

Satu Mare, pour le **père Roman**, doyen, le père Jean Mangan, jésuite français complètement engagé auprès des jeunes, et **Soeur Cornelia**, religieuse roumaine de la Congrégation de Notre Dame de Sion, qui a vécu en France toute sa vie. Revenue en Roumanie sur les injonctions de marthe Robin pour se dévouer aux plus pauvres, elle connaît toute les misères de Satu Mare, sermonne par ici, console par là et distribue des camions entiers de vivres. Sa porte est toujours ouverte atous...et elle raconte volontiers savie aventureuse.

Reghin, pour saluer le Cardinal Todea, rencontrer son regard qui lit dans les cœurs et accueillir sa présence extraordinaire malgré sa infirmité. „*Il est étonnant de présence, d'intelligence et de rayonnement*” constatera Mgr. de Monleon. A chaque passage, nous recevons sa bénédiction avec grande émotion.

(a suivre)

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Jacques Chevalier și cu mine suntem pensionari, dar călătoriile noastre comune reprezintă încă viața noastră activă. Ele pot să însemne o absență maxim de o săptămână în cursul căreia trebuie să avem cele mai multe contacte posibile. Scularea este cel mai târziu la ora 6 dimineața, pentru Liturgia de la ora 7 (românii sunt matinali) sau pentru a depăși o etapă din drum, de câțiva kilometri, înainte de amiază, și seara ne culcăm adesea după miezul nopții. La ritmul acesta, nu este extraordinar ca prietenii noștri să ne propună o siestă, foarte obișnuită aici, dar pe care rar putem să o acceptăm...

Cu câteva mici variante, circuitul nostru rămâne același:

Cele cinci Episcopii - Oradea, Baia Mare, Cluj, Blaj și Lugoj - și patru Seminarii greco-catolice (în România se numesc „Institute Teologice”) și **responsabilii lor** cu care petrecem o parte din timp. Acum ne întâlnim și cu seminariștii veniți vara în stagiul la noi.

Satu Mare, pentru **Pr. Roman**, decan, Pr. Jean Magnan, iezuitul francez angajat complet în acțiunile tinerilor, și pentru **Sr. Cornelia**, călugărița româncă din Congregația Notre Dame de Sion, care a trăit în Franța întreaga ei viață. Revenită în România prin Marthe Robin, pentru a se dăruia celor mai săraci, ea cunoaște pe toți cei în mizerie din Satu Mare, le vorbește și îi consolează prin distribuirea camioanelor întregi de alimente. Ușa casei sale este totdeauna deschisă pentru toți și ea povestește celor ce doresc viața sa aventuroasă.

Reghin, pentru a-l saluta pe Cardinalul Alexandru Todea, a întâlni privirea sa care citește în inimi și, în pofida infirmității, a fi în prezența sa extraordinară. „*Este uimitor ca prezență, inteligență și putere de a iradia lumină*”, constată Mgr. de Monleon. La fiecare vizită, cu mare emoție, primim binecuvântarea sa”

(va urma)

(urmare din pag. 9)

atât de nemărginită adesea îl făcea pe sărăcuțul din Assisi să plângă înaintea Răstignitului: se afla acolo, după cum zicea el, simțind dragostea lui Dumnezeu dar, cu inima întristată, își dădea seamă că prea adesea această iubire nu este iubită. Dar ceea ce îi dădea tărie era o siguranță: în ciuda faptului că iubirea nu era iubită, cu toate acestea nu înceta să iubească!

Iată așadar că această tărie, puterea dragostei, devine izvorul unei noi vieți, izvorul Învierii, și vestea pe care o auzim în Evanghelia lui Luca: „De ce-l căutați pe cel viu între cei morți? A înviat! Nu este aici. Amintiți-vă despre ce v-a spus când era încă în Galileea” (24,3-6).

Aceasta suntem invitați să credem la Paști: Iubirea chiar și atunci când este răstignită nu poate muri. Acest adevăr se află în inima fiecărui om care a făcut experiența iubirii; nu întâmplător cântarea iubirii - pe care Scriptura o cântă prin cuvintele din Cântarea cântărilor – ne face să spunem și noi: „Tare ca moartea este dragostea, apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o îneca” (8, 6-7).

Cum să nu ne amintim acum de Evanghelia lui Ioan în care Isus le amintea discipolilor săi: „dacă bobul de grâu, care cade în pământ, nu moare, rămâne singur; însă dacă moare, aduce rod mult” (12,24). Aceasta este logica pe care Isus a întemeiat predicarea sa, o predicare

care nu s-a limitat la cuvinte dar care a trecut prin situațiile concrete ale vieții, prin pătimire și înviere.

Dar toate semnele prin care Cristos se face prezent pot fi interpretate doar la lumina Cuvântului. Petru, Ioan, Maria Magdalena și toți cei care au trăit după prima comunitate creștină au crezut pentru că, așa cum spune evanghelia, „au înțeles Scripturile” (In 20,9). Familiaritatea cu Cristos, cunoașterea concretă pe care aceștia o aveau despre Cristos și învățăturile sale, este ceea ce le-a deschis acestor oameni calea credinței; apoi va fi darul Spiritului, al Mângâietorului promis de Isus, care va da discipolilor inimă și privire nouă și îi va impulsiona să devină mărturisitori ai săi până la marginile pământului.

Și noi în ziua Botezului nostru, când am fost „altoiți” în Cristos, în misterul morții și învierii, am primit același Spirit și la lumina acestui dar, ca și primii apostoli, suntem chemați să trăim ca oameni noi, ca înviați. A sărbători Paștile va însemna pentru noi atunci a intra, cu Cristos, în misterul unei iubiri care s-a dăruit „până la sfârșit”, fără rețineri, începând mai întâi cu cei ce ne sunt aproape. Aceasta e învierea: a iubi. A iubi lumea, orice om și săracii mai ales, și a-l iubi pe Isus Cristos. Restul nu mai contează!

Pr. Mihai Vătămănelu
OFMConv.

Învierea lui Isus, pictură de Peter Paul Rubens

Învierea lui Isus este adevărul culminant al credinței noastre în Cristos, crezut și trăit ca adevăr central de cea dintâi comunitate creștină, transmis ca adevăr fundamental de Tradiție, stabilit de documentele Noului Testament, predicat ca parte esențială a Misterului pascal împreună cu Crucea:

***Cristos a înviat din morți/Cu moartea pe moarte călcând
Și celor din morminte viață dăruindu-le.***

Catehismul Bisericii Catolice, §638

Viața lui Isus a constituit subiectul central al picturii religioase creștine, atât în Occident, cât și în Orient. În bisericile catolice Învierea Mântuitorului și semnificația ei a făcut ca picturile cu acest subiect să împodobească cu precădere zona altarului principal. Există picturi de altar formate dintr-un singur tablou, dar sunt destul de dese tripticurile, adică un tablou central încadrat de două tablouri laterale. Uneori tablourile laterale sunt montate pe aripi pivotante care pot fi închise, ascunzând tabloul central. De aceea aripile laterale care sunt gândite ca să pivoteze au picturi pe ambele fețe.

Tabloul Învierii prezentat în continuare face parte dintr-un triptic comandat pictorului Peter Paul Rubens de către Martina Plantin, văduva tipografului Jan Moretus. Comanda a fost executată în intervalul 1611 – 12, la puțin timp după finalizarea tabloului *Ridicarea lui Isus pe Cruce* și simultan cu execuția picturii *Luarea de pe Cruce*. Azi tripticul se află în Catedrala din Antwerpen, o capodoperă a arhitecturii medievale.

Peter Paul Rubens este o figură centrală în istoria artei occidentale. Este

un exponent strălucit al dinamismului, vitalității și exuberanței barocului. Operele sale sunt pline de viață, dramatice, glorificând frumusețea corpului uman, așa cum începuse să o facă Michelangelo în sec. XVI. Creația sa poate fi văzută ca o sinteză a tradițiilor realismului flamand și a tendințelor clasice ale Renașterii italiene. Rubens este cunoscut în special datorită picturii sale cu subiecte religioase și mitologice.

Învierea este un subiect cu o rezonanță aparte, fiind actul singular care separă creștinismul de orice altă religie, de orice altă filozofie și orice alt sistem de credință. Învierea este o revenire a Mântuitorului pe pământ, iar picturile din Italia secolelor XIV și XV prezintă o figură a lui Isus Cristos imponderabilă, plutind în aer, eventual înconjurată de raze de lumină care crează senzația de Ridicare la Cer. În Evul Mediu târziu și apoi în timpul Renașterii, Mântuitorul calcă ferm pe pământ și ține steagul Învierii ce poate fi alb, cu o cruce roșie, stând ridicat pe un sarcofag, sau pășind afară din el.

(continuare în pag. 14)

Tripticul Moretus pictat de Rubens

Panoul stâng al tripticului Moretus îl prezintă pe Ioan Botezătorul, patronul lui Jan Moretus, în tunica sa din păr de cămilă pe malul râului Iordan. Sabia care este la picioarele lui face aluzie la decapitarea sa. Panoul din dreapta o prezintă pe Sf. Martina, patroana văduvei tipografului, purtând o ramură de palmier care sugerează martiriul sfintei. Panoul central este dedicat Învierii lui Isus.

În pictura panoului central, Cristos iese victorios din mormântul lui săpat în stâncă și nu dintr-un sarcofag, cum era obiceiul la pictorii din acea vreme. Lumina supranaturală pe care o răspândește corpul Mântuitorului contrastează cu întunericul care-i învăluie pe soldații înmărmuriți. O eșarfă albă acoperă parțial corpul lui Isus, iar steagul pe care-l poartă este de culoare roșie. Vigoarea corpului care a învins moartea este scoasă în evidență de jocul inteligent al luminii și al umbrelor. Suprafețele întunecate ale picturii sunt practic goale, în timp ce corpul lui Cristos pulsează de lumină. Această măiestrie se pare că are o

legătură cu perioada italiană a vieții sale, o eventuală influență a lui Caravaggio.

Doar Evanghelia lui Matei menționează soldații pe care i-a pus Pilat să păzească mormântul. În mod obișnuit picturile artiștilor care au pictat Învieria îi reprezintă grupați în jurul mormântului fie dormind, fie treji și acoperindu-și ochii de lumina care –L înconjoară pe Isus. În tabloul lui Rubens soldații sunt dezorientați, speriați, unii sunt prăvăliți, iar alții (cărora li se văd fețele mai bine) sunt uluiți de figura victorioasă ce erupe pur și simplu din mormântul săpat în piatră.

Comparați acest tablou cu Învieria pictată de Rafael, Tițian, sau El Greco. Toate sunt admirabile, dar gândiți-vă în fața căruia ați vrea să cântați în noaptea Învierii

Cu moartea pe moarte călcând?

Ioan SORAN

Panoul central cu Învieria lui Isus

Sfânta Caterina de Siena, contemporana noastră

Cu ocazia unei ceremonii, în cursul anului Jubiliar caterian, Cardinalul belgian Gottfried Danneels a afirmat că Sfânta Caterina de Siena este cea mai mare Sfântă a Bisericii după Preacurata Fecioară Maria.

Nu vom căuta noi să stabilim o ierarhie între sfințe; dar trebuie să recunoaștem că această fecioară analfabetă, învrednicită să poarte stigmatele, a fost teolog mistic, om de acțiune, spirit politic și social, mesager al păcii, dăruită carității, trăind toate aceste dimensiuni în desăvârșită umilință, anihilându-se în sângele lui Cristos, deși era totodată lucid implicată în contingent. Caterina a avut o fizionomie unică și un rol unic în istoria bimilenară a Bisericii.

Dacă ar fi să căutăm în familia creștină un spirit asemănător, ne-am oprise asupra Sf. Pavel. Și în viața lui doctrina și acțiunea se împletesc, ardoarea e aceeași; amândoi doresc contopirea în Cristos - *cupio dissolvi in Christo* -, dar sunt angajați și se recomandă angajarea în lupta de fiecare clipă a lumii acesteia. De altfel, Caterina însăși își recunoaște descendența paolină; adesea îl citează pe „*acel dulce și îndrăgostit Pavel*”, pe „*acel glorios Apostol*”, ba îl și dezmiardă, numindu-l

Paoluccio.

Papa Pius II, în 1461, în Bula de canonizare, spune că nimeni nu se apropia de ea fără a deveni mai învățat și mai sfânt. Cu gândul și cu dorința aceasta vom cerceta unele aspecte ale personalității sale. Iar Papa Paul VI, de *pie* memorie, a anunțat intenția de a-i conferi Sfintei Caterina titlul de Doctor al Bisericii, în fața Congresului pentru Apostolatul Laicilor, în 1967. Este evidentă intenția sa de a arăta care este locul laicilor în spiritualitatea Bisericii: peste Biserică trecuse suflul înnoitor al Conciliului Vatican II, care avea să ia forme concrete prin promovarea laicilor și a femeilor, prin sublinierea mesajului excepțional al Caterinei.

Caterina avea deci statutul de laic. „*Specific vocației laicilor este să caute Împărăția lui Dumnezeu, ocupându-se de lucrurile temporale și orânduindu-le după voința Domnului*”, spune Constituția „*Lumen Gentium*”, 21 noiembrie 1964, dar a fost și mesajul Caterinei către contemporanii săi. „*Apostolicam Actuositatem*”, decretul Conciliului Vatican II privitor la rolul laicilor, spune: „*Cultivând prietenia creștină între ei, se ajută reciproc în orice*

(continuare în pag. 16)

nevoi”. Scria Sfânta, fie individual, fie grupurilor, cerându-le acestora: „*Legați-vă, legați-vă împreună, fiii mei, prin dragoste; unul să suporte și să poarte defectele celuilalt, așa, ca să fiți legați, și nu dezlegați în Cristos, dulcele Isus. Iubiți-vă, iubiți-vă împreună; căci voi știți că acesta e semnul pe care Cristos l-a lăsat ucenicilor Săi, spunându-le că nu după altceva se recunosc fiii lui Dumnezeu, decât după umilița dragostei pe care omul o are față de aproapele său, în cea mai desăvârșită iubire*” (Scrisoarea 95).

Caterina avea și statutul de femeie, într-o vreme în care „*femeia tăcea în Biserică*”, ea a rupt tradiția, anticipând iarăși Conciliul Vatican II. Papa Ioan Paul II a spus răspicat, cu ocazia deschiderii Anului caterian: „*În acest an, în care comunitatea internațională a dedicat o amplă reflecție asupra promovării femeii, sunt bucuros să amintesc măreția și demnitatea acestei femei, Caterina, în care mărețele și binecunoscutele inițiative spre binele Bisericii și-au găsit motivarea și forța, fie în unirea cu Cristos, fie în propria ei libertate de inițiativă, temeinic bazate pe credința în Dumnezeu. Experiența ei personală de comuniune cu Cristos continuă să atragă atenția asupra rolului femeii, chemată să acționeze pe terenul social, al promovării și al binelui comun, ducând specificul*

feminității”.

Una dintre multiplele carisme ale Sfintei Caterina era apostolatul în lume, a cărui mărturie concretă este „*Epistolarul*” său. Caterina, ca orice gânditor profund, își depășește epoca, fiind ancorată în eternul uman. Răspunsurile și îndrumările date contemporanilor săi se potrivesc atât de bine întrebărilor, nedumeririlor, rătăcirilor noastre de astăzi, încât o putem considera „a noastră”.

Cele 381 de scrisori păstrate, primele dictate, ultimele scrise cu mâna proprie, sunt adresate tuturor categoriilor de creștini: papi, regi și regine, seniori și condotieri, preoți și călugări, artiști, meseriași, doamne nobile și oameni marginalizați, întemnițați, păcătoși publici - nimeni nu este exclus din inima ei. Și ce sfaturi le dă ea?

Mai întâi, cele generale, potrivite oricui. „*O, preaiubite frate, în orice stare de viață este omul, își poate mântui sufletul și poate primi în sine viața harului, atât timp cât nu este în păcat de moarte. Căci orice stare de viață este plăcută lui Dumnezeu. El nu primește starea, ci sfânta dorință. Deci, necunoscând eu altă cale, am spus că doream să vă văd că iubiți și urmați adevărul, nu minciuna... Haide, iubite frate, să nu mai dormim, ci să ne trezim din somn. Deschideți ochii intelectului cu lumina credinței, ca să cunoașteți, să iubiți și să urmați acest adevăr,*

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

pe care îl veți cunoaște în sângele smeritului și iubitului Cuvânt. Deci să nu fiți neglijenți, ci, ca un ulcior, să vă umpleți cu sângele lui Cristos Răstignit. Altceva nu mai spun. Să rămâneți în sfânta și dulcea iubire a lui Dumnezeu. Isus dulce, Isus iubire” (Scrisoarea 139, adresată unui profesor al Universității din Bologna).

Romanistul Giulio Bertoni spunea că luând în mână „*Epistolarul*” Sfintei Caterina, te înroșești de sânge. E poeta sângelui lui Cristos: „*Înecați-vă deci în sângele lui Cristos răstignit, scâldați-vă cu sânge și îmbrăcați-vă în sânge, și săturați-vă cu sânge, și îmbrăcați-vă în sânge. Și dacă ați fost cumva infideli, rebotezați-vă cu sânge; și dacă diavolul v-a întunecat ochiul intelectului, spălați-vă ochiul cu sânge, în căldura sângelui să pierdeți lăncezeala și în lumina sângelui să cadă întunericul, așa, ca să fiți mirele Adevărului și păstor adevărat, și îndrumător al oițelor care v-au fost încredințate. Și, dacă veți rămâne în sânge, o veți face, dacă nu, nu. Și de aceea vă rog, din dragoste față de Cristos răstignit, să o faceți”* (Scrisoarea 102, adresată directorului ei spiritual, Fra Raimondo da Capua). (va urma)

Viorica LASCU

Emmaus

Nu uita: Emmausul poate fi orice cale.

Domnul e pururi tainicul călător,

Se alătură-n drum măhnirilor tale

Și seara, la hanul sărac, ți-e însoțitor.

Cunoaște-l pe cel ce binecuvântează

Pâinea duhului cu tine frângând.

El, surâzându-ți, te ospătează

Cu neînvinsa lui pace vitează

Și până la moarte nu vei fi flămând.

**V. Voiculescu, „Gânduri albe”,
Cartea Românească, 1986, p.275**

Papa Ioan Paul al II-lea

Numeroși jurnaliști și scriitori îl numesc pe Ioan Paul al II-lea Papa care a învins comunismul. Dar „*Nimeni nu va putea spune vreodată care a fost contribuția lui Ioan Paul al II-lea la ridicarea popoarelor ce a dus la căderea zidului comunist. Nici el însuși nu o știe, pentru că nu e posibil să măsoare cutremurele suferite de un imperiu prin intermediul cuvintelor pronunțate de un Papă*” (Luigi Accattoli, „Karol Wojtyła-omul sfârșitului de mileniu”, Ed. Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1999, p.89).

La 16 octombrie 1978, când Cardinalul Felici a anunțat numele noului Papă ales de conclav, Karol Wojtyła, un Cardinal polonez, a fost o adevărată stupefacție. După cinci secole era ales un Papă neitalian! Dar mai ales pentru că venea din Est. La timpul acela comunismul era triumfător în multe țări ale lumii, sfera dominației Kremlinului era întinsă, amenințătoare și pentru Vestul Europei, despărțit de Est prin nefirescul și umilitorul Zid al Berlinului...

Ecoul primelor cuvinte ale noului Papă la inaugurarea Pontificatului s-a auzit în întreaga lume. A trecut peste frontierele ferecate, peste Cortina de Fier, peste zăvoarele puse minților și inimilor: „**Nu vă fie teamă! Deschideți toate porțile lui Cristos!**”

Un fior rece a trecut prin Kremlin. Karol Wojtyła avea în urma lui treizeci de ani de preoție trăită zi de zi într-o țară comunistă, care, în blocul socialist nu a stat neputincioasă , cu brațele încrucișate în fața totalitarismului marxist-leninist. Trecutul de rezistență al Poloniei, de-a lungul secolelor, e impunător, credința catolică (la peste 90% din populație) a format oamenilor o înaltă conștiință. Cracovia era vestită prin Universitatea Iagelonă, dar și prin proletariatul considerat rebel de către puterea comunistă. Polonia avea o Biserică puternică, va avea Sindicatul Solidarnosc, îl va avea pe Lech Walesa în fruntea grevelor, un mic electrician cu mustață, fără mare cultură, dar cu o credință profundă și cu un extraordinar instinct. Polonia o avea pe Fecioara Neagră de la Czestochowa, a cărei imagine era întotdeauna la inima lui Lech Walesa și , din acea toamnă a anului 1978, Polonia îl avea pe Suveranul Pontif...

Cunoscând persecuția la care era supusă Biserica în Est, la 15 zile după alegerea sa de Papă, la Assisi, Ioan Paul al II-lea declara: „**De-acum nu va mai fi Biserica Tăcerii, pentru ea va vorbi vocea mea**”. În gândul, inima și cuvântul Papei era și Biserica Greco-Catolică Română.

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

La mai puțin de un an, în iunie 1979, timp de nouă zile Papa Ioan Paul al II-lea a făcut prima vizită în Polonia, patria sa. A fost un timp al multor surprize, timp în care Biserica marginalizată de sistemul politic a dominat scena publică, adunând atâta mulțime cât propaganda atee nu a reușit niciodată. De la celebrările religioase se trecea la ședințe sindicale și manifestații politice. Prezența Papei a fost „*un marș triumfal*”, dar nu fără emoții. Încă în avion, în zborul „*înțoarcerii în Patria mea*”, mărturisirea ziaristilor: „*Fac mari eforturi pentru a nu mă lăsa dominat de sentimente...*”

Salută mulțimea de la aeroport în cuvinte care nu pot acoperi bătăile inimii: „*Vai, preaiubiți frați și surori! Vai, concetățenii mei! Vin la voi ca fiu al acestor ținuturi, al acestei Națiuni și în același timp-datorită legilor nebănuite ale Providenței—ca urmaș al lui Petru pe Scaunul apostolic al Romei. Vă mulțumesc că nu m-ați uitat și, încă din ziua alegerii mele, nu încetați să mă ajutați cu rugăciunile voastre, arătându-mi, în același timp, atâta bunăvoință omenească. Vă mulțumesc că m-ați invitat. Adresez un salut spiritual și o îmbrățișare din suflet către orice om care trăiește pe pământul polonez*” (Op.cit.p.90).

Jurnalistul și scriitorul Luigi Accattoli, trimis al cotidianului italian „*La Repubblica*”, își amintește cât de puternică era comuniunea dintre Papă

și oameni: „*Mulțimea îl îmbrășoară imediat ca într-o îmbrățișare și nu-l mai lasă, îl urmărește pe străduțe, îl așteaptă la orice intersecție, îl salută în fața oricărei căsuțe sau sâduc, de parcă ar vrea să-l încredințeze următoarei case într-o ștafetă a iubirii care cuprinde într-adevăr întregul popor*” (Op.cit.p.90).

La Varșovia, în Piața Victoriei, unde comuniștii își organizează sărbătorile, Papa celebrează Sf. Liturghie și rostește primele cuvinte sfidătoare la adresa comunismului ateu: „*Nu poate fi exclus Isus din istoria omului, în orice punct al globului și pe orice longitudine și latitudine geografică. Excluderea lui Isus din istoria omului e un act îndreptat împotriva omului (...) E imposibil de înțeles în absența lui Isus această națiune cu trecutul atât de minunat și totodată atât de groaznic de greu*” (Op.cit.p.91).

Cei care credeau că sistemul comunist este de neclătinat stau uluiți în fața unei realități de necrezut. Cuvintele Papei sunt un avertisment. Peste un an, pe șantierul Lenin din Gdansk, de la Baltică, trona portretul Papei Ioan Paul al II-lea.

Kremlinul este tot mai crispat, atacurile împotriva Papei se multiplică în presa din Est. **(va urma)**

Bibliografie

Bernard Lecomte, „De Walesa a Gorbachev” în „*Famille chretienne*”, aprilie 2005; Luiggii Accattoli, „*Karol Wojtyla-omul sfârșitului de mileniu*, Ed. Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1999.

PSS Virgil Bercea, vicepreședinte al COMECE

PSS Virgil Bercea, Episcop al Eparhiei Greco-Catolice de Oradea, a fost ales vicepreședinte al Comisiei Conferințelor Episcopale din Comunitatea Europeană (COMECE), în cadrul Adunării Plenare care a avut loc la Bruxelles între 21 și 23 martie 2012. Episcopii catolici din Comunitatea Europeană au ales totodată și noul președinte al COMECE în persoana Cardinalului Cardinal Reinhard Marx, Arhiepiscop de Munchen și Freising, precum și alți trei vicepreședinți, pentru un mandat de 3 ani.

Comisia Episcopatelor Comunității Europene (COMECE) a fost înființată în 1980 și reunește delegații Conferințelor Episcopilor Catolici de pe teritoriul Uniunii Europene. Comisia are un secretariat permanent la Bruxelles. Printre obiectivele sale se numără monitorizarea și analizarea procesului politic al UE, informarea membrilor Bisericii Catolice cu privire la politica și legislația UE, dialogul cu instituțiile UE, promovarea unei reflecții, bazate pe învățătura socială a Bisericii Catolice, asupra provocărilor pe care le înfruntă Europa unită.

Preasfinția sa, Virgil Bercea s-a născut la 9 decembrie 1957 în satul Habic, județul Mureș. A absolvit Facultatea de Agronomie (1977-1981) din cadrul Institutului Agronomic din Cluj-Napoca, iar ulterior a lucrat ca cercetător la Stațiunea de Cercetări din Târgu Mureș, până în anul 1990. În timpul perioadei universitare de la Cluj a studiat clandestin teologia, fiind apoi sfințit preot, tot clandestin, la 9 decembrie 1982, de către Înaltpreasfințitul Alexandru Todea. Ca preot a desfășurat activitate pastorală clandestină la Târgu-Mureș și în împrejurimi.

În perioada 1990-1992 s-a specializat în teologie dogmatică la Universitatea Urbaniana din Roma, Italia. În 1992 s-a întors în țară și a fost numit Vicar General la Blaj și profesor de teologie dogmatică la Academia Teologică din Blaj. La 8 septembrie 1994 a fost consacrat Episcop și numit Episcop auxiliar de Blaj, iar din 6 noiembrie 1996 este Episcop la Oradea, mai întâi coadiutor al Preasfințitului Vasile Hossu, iar apoi, din 8 iunie 1997, Episcop eparhial. În 2003 a primit titlul de Doctor în Teologie la Universitatea Pontificală Urbaniana din Roma (Italia).

Preasfințitul Virgil Bercea îi reprezintă pe Episcopii catolici din România în cadrul COMECE din anul 2005: mai întâi ca observator, iar din 2007 ca membru de drept.

www.catholica.ro

Colectivul redacțional:

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Redactori: Pr. Ioan ERDELI

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)